

Farní zpravodaj

Český Krumlov

21. 6. 2020

č. 26 - 2020

Cyklus A
12. neděle
v mezidobí

Evangelium
Mt 10,26-33

ZAMYŠLENÍ K NEDĚLI...

Dnešní bohoslužba slova nás na začátku uvádí do stavu úzkosti a hrůzy. První takové postavení se dotýká proroka Jeremiáše, který je přinucený ohlašovat násilí a útlak; jeho nepřátelé ho úmyslně obviňují, že kolem sebe rozsévá hrůzu (dnes by se hovořilo o strategii rozdmýchávání a podněcování napětí) a vyhrožují mu odsouzením. A tak prorok žije v stavu vnitřního i vnějšího strachu – uvnitř cítí nutkavé a panovačné Boží slovo, naplněné samými temnými předzvěstmi; venku zase nepřátelé a političtí rivalové, kteří ho pronásledují.

Druhou stav úzkosti prožívá žalmista: „*Pro tebe, Bože, jsem snášel potupu, pohana pokryla mou tvář. Svým bratrům stal jsem se cizincem, synům své matky neznámým... padají na mě urážky těch, kdo tě urážejí*“ (Žl 69/68).

A na tyto stavy úzkosti a strachu, které se zdají být tak blízké naší osobní zkušenosti, dopadají Ježíšova slova v evangeliu jako hojivý balzám: „*Nolite timere*“ – „*Nebojte se!*“. Zdá se, jako by to byl jistý druh refrénu, jenž v Ježíšových slovech zaznívá. Ještě než se pustíme do samotné reflexe a rozjímání, měli bychom se dnes nechat proniknout Ježíšovými slovy: „*Nebojte se.*“ Nechejme je do nás vstoupit a vychutnejme celou jejich přívětivou sladkost.

Jsme často plní strachu; strach je naším životním prostředím. Děti se bojí tmy a těch, kdo křičí; mají strach z příšer a oblud, které jim naprosto nerozumně nechali oživnout v hlavách dospělí, aby je mohli udržet hodné. Dospívající mají strach ze sebe, ze života, z druhého pohlaví – nevědomé, ale o to trýznivější strachy; strachy, které označujeme jako komplexy méněcennosti, agresivita nebo ostýchavost.

A my dospělí? Vyhýbá se strach alespoň nám? – Naopak, jsme přímo prolezlí a prožraní strachem a jeho horší formou, označovanou jako *úzkost*. Žijeme v neustálém chvění – strachu z budoucnosti, ze smrti nebo jednoduše ze zítřka. Ježíš kdysi nechal promluvit některé tyto naše strachy: Co budeme jíst? Co budeme pít? Do čeho se oblečeme?

V našem současném sofistikovaném a komplikovaném světě člověk zakouší ještě jednu úzkost – samotnou svou existenci. Tento svět se mu zdá být tak nepřátelský a plný výhrůžek, že by ho byl schopen až rozdrtit svými pohromami nebo i svým rozvojem, stejně jako obrovský mocný stroj, který se vymkl svému tvůrci z rukou a naprosto ho překonává a poráží na hlavu. Je to odraz hříchu a lidské špatnosti, jež jako jedovatý toxický mrak vrhá svůj stín na stvoření a dodává mu nepřátelskou tvář. Jedná se o hřích, o němž hovořil svatý Pavel ve druhém čtení, který se počínaje Adamovým přestoupením začal šířit a zvětšovat jako sněhová lavina, a tím předurčil naše postavení ve světě. Země už se více nesměje, ale odpovídá na požadavky člověka trním a hložím.

Na tuto zkušenost strachu, zakořeněnou ve zkušenosti hříchu, se snáší jako záchranná a občerstvující Kristova zvěst: *Nebojte se!*

Celé evangelium, a před ním ještě Starý zákon, je této zvěsti plné. Abrahámovi Bůh říká, aby se nebál, ve stejném okamžiku, kdy ho vyzývá k odchodu ze své země do neznámé vlasti. Prorokům říká: *Neboj se, já jsem s tebou*. Marii rovněž praví: *Neboj se, nalezla jsi milost*. Apoštolům při vyslání do světa praví: *Nemějte strach před soudními dvory a tribunály, nebojte se*. Všem svým učedníkům pak říká: „*Neboj se, malé stáde!*“ (Lk 12,32).

Také lidé si mezi sebou říkají: *Neboj se, neměj strach, měj odvahu!* Víme však, že z jejich úst je to pro nás většinou jenom slabá útěcha. Připomíná to situaci, kdy se někdo třese strachem a

říká jinému vedle sebe: Pročpak se třeseš strachem? Když slyšíme taková slova, strach nás asi neopustí. Je tomu tak i v případě Ježíšovy výzvy, ve které zaznívá, abychom se nebáli?

V dnešním evangeliu nám Ježíš nabízí také motivaci – nabízí nám skutečný lék na naše obavy. Nebojte se – praví – těch, kdo zabíjejí tělo; nikdo na světě – kromě vás samotných – nemůže zabít vaši duši. Nebojte se, máte větší cenu než párek vrabců; a to ani jeden z nich nespadne na zem bez vědomí vašeho Otce. Váš Otec! Je to jako říci, vždyť jste jeho synové a dcery, co by pro vás neudělal! Ježíšovu výzvu k překonání strachu tedy doprovázejí a podpírají odvolání na zjevení Božího otcovství a zjevení skutečnosti života po smrti. Každý strach a obava ztratí na své velikosti a objemu v okamžiku, kdy Ježíš nastiňuje a zjevuje celou rovinu lidského života – tu nejpravdivější a nejosobnější lidskou rovinu – v níž ho nemůže nic zasáhnout, ani ten, kdo by ho třeba zabil. „Můžete nás třeba zabít, ale nemůžete nám nijak uškodit,“ volal tváří v tvář svým pronásledovatelům mučedník svatý Justin v prvních dobách církve (I *Apol.* 1,2).

Zde tedy máme před sebou první velký Ježíšův motiv k tomu, abychom se nebáli – naše konečné vítězství, které nám nikdo nemůže vzít: „*Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království.*“ Další větou evangelia nám však Ježíš zjevuje další, ještě významnější motiv, jenž nám pomůže překonat strach: „*Nebojte se a mějte důvěru, protože já jsem přemohl svět.*“ Ježíš už svět přemohl a právě na základě tohoto jeho vítězství, se odráží naše naděje na konečné vítězství. Nevraživý a hříchem člověka potemnělý svět už Ježíš překonal. Naslouchejme svatému Pavlovi, který hovoří o tomto vítězství: „*Vítězně je smrt navždy zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec? Ten bodec smrti je hřích, a hřích zase čerpal svou moc ze Zákona. Ale Bohu díky! On nám popřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista*“ (1 Kor 15,54–56).

Neblahý kořen každého lidského strachu má své přesné jméno – je jím smrt, plod hříchu. Ježíš ji ale porazil a odpykal na sobě hřích, veškerý hřích celého světa. Zvítězil nad smrtí tím, že ji vzal sám na sebe, prožil ji a „vysál“ její jed. Kristova smrt a vzkříšení jsou zárukou našeho vítězství; je to taktéž východisko naší naděje a odvahy: „*Je-li Bůh s námi (a on je s námi v duchu vzkříšeného Krista!), kdo proti nám? ... Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabít? ... Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval*“ (Řím 8,31–37). Soužení, útisk, pronásledování a hlad – Písmo se dotklo našich nejhlubších strachů, ale nabídlo nám východisko, naději na vítězství skrze Ježíše Krista, který nás miloval a vydal sebe sama za nás (srov. Gal 2,20).

Při slavení naší eucharistické slavnosti budeme opětovně prožívat tuto Ježíšovu lásku, která „obětuje vlastní tělo na smrt jako oběť za nás“. Prožijeme okamžik tajemství, v němž přemohl svět. Načerpejme s vírou a pokorou z této eucharistie odvalu pustit se zítra opět s radostí do našeho každodenního života, již méně zatížení a vystavení strachu. Jsme učedníky toho, kdo přemohl svět!

Mše svaté v týdnu od 21. 6. 2020 do 28. 6. 2020 Český Krumlov:

22.06.	Po	za
23.06.	Út	-----
24.06.	St	za rodiče Reitingerovy, rodinu Stiniovu a d. v. o.
25.06.	Čt	za Adolfa a Adrianu Škopkovy a d. v. o.
26.06.	Pá	na poděkování
27.06.	So	za
28.06.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 22.06.	ÚTERÝ 23.06.	STŘEDA 24.06.	ČTVRTEK 25.06.	PÁTEK 26.06.	SOBOTA 27.06.	NEDĚLE 28.06.
ČESKÝ KRUMLOV SV. VÍT	17:00P		17:00Ž	17:00Ž	17:00Ž		<u>9:30P</u>
ČESKÝ KRUMLOV KLÁŠTER						16:00Ž	
VĚTRNÍ							8:00VT
PŘÍDOLÍ							11:15JR
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15P
KÁJOV					17:00P		8:00Ž
SOBĚNOV							11:15Ž

Liturgické texty - 12. neděle v mezidobí

I. čtení: Jer 20, 10 - 13 II. čtení: Řím 5, 12 - 15 Evangelium: Mt 10, 26 -33

o z n á m e n í

- Ve středu 24. června je *slavnost Narození sv. Jana Křtitele*.
- V neděli 28. června v **Českém Krumlově** *po mši svaté budeme přijímat intence na měsíc červenec.*
- Upozorňujeme věřící, že od 27. června sobotní mše svaté budou v Českém Krumlově v klášteře v obvyklém čase tj. od 16:00 hodin.

www.farnostck.bcb.cz
rkf.ceskykrumlov@dicb.cz

www.fuvetrni.webnode.cz
rkf.etrni@dicb.cz

www.farnostkajov.bcb.cz
rkf.kajov@dicb.cz